तं त्वानुभूत्योपरतक्रियार्थं स्वमायया वर्तितलोकतन्त्रं ।
नमाम्यभीक्ष्णं नमनीयपादसरोजमल्पीयसि कामवर्षं ॥ २१ ॥

मैत्रेय उवाच ॥ इत्यव्यलीकं प्रणुतो ऽब्जनाभस्तमाबभाषे वचसामृतेन ।
सुपर्णपक्षो परिरोचमानः प्रेमस्मितोद्वीक्षणविभ्रमद्भ्रूः ॥ २२ ॥

विदित्वा तव चैत्यं मे पुरैव समयोजि तत् ।
यदर्थमात्मनियमैस्त्वयैवाहं समर्चितः ॥ २३ ॥
न वै जातु मृषैव स्यात् प्रजाध्यक्ष मदर्हणं ।
भवद्विधेष्वतितरां मयि संगृभितात्मनां ॥ २४ ॥
प्रजापतिसुतः सम्राण्मनुर्विख्यातमङ्गलः ।
ब्रह्मावर्ते यो ऽधिवसन् शास्ति सप्तार्णवां महीं ॥ २५ ॥
स चेह विप्र राजर्षिर्मद्दिष्ट्या शतरूपया ।
आयास्यति दिदृक्षुस्त्वां परश्वो धर्मकोविदः ॥ २६ ॥
आत्मजामसितापाङ्गीं वयःशीलगुणान्वितां ।
मृगयन्तीं पतिं दास्यत्यनुरूपाय ते प्रभो ॥ २७ ॥
समाहितं ते हृदयं यत्रेमान् परिवत्सरान् ।
सा त्वां ब्रह्मन् नृपवधूः काममाशु भजिष्यति ॥ २८ ॥
या त आत्मभृतं वीर्यं नवधा प्रसविष्यति ।
वीर्यं त्वदीय ऋषय आधास्यन्त्यञ्जसात्मनः ॥ २९ ॥
त्वं च सम्यगनुष्ठाय निर्देशं म उशत्तमः ।
मयि तीर्थीकृताशेषक्रियार्थो मां प्रपत्स्यसे ॥ ३० ॥
कृत्वा दयां च जीवेषु दत्त्वा चाभयमात्मवान् ।
मय्यात्मानं सहजगद्द्रक्ष्यस्यात्मनि चापि मां ॥ ३१ ॥